

Motion till riksdagen

1987/88:Jo308

av Börje Hörnlund och Karin Israelsson (c)
om ökat statligt stöd till skogsbilvägar

Nyttan av ett väl utformat skogsvägnät har aldrig ifrågasatts från samhällets sida, än mindre från skogsbrukets. Trots detta faktum ges otillräckliga bidrag från statens sida för att nå detta mål, som ett väl fungerande skogsvägnät innebär.

Överallt där skogsbruk är tillåtet bör det därför finnas tillgång till ett utbyggt skogsvägnät som är utformat under stor hänsyn till naturvårdens och andra intressen. Om vägnätet planeras väl tjänar alla på det. Skogsvårdsstyrelserna gör därför vägnätsplaner över områden där det finns många markägare.

I de fall det förekommit kritik mot skogsbilvägar har det varit fråga om vägar som byggts utan statligt stöd med bristande planering och samordning av olika intressen. Statligt stöd är därför ett effektivt styrmedel för att den fortsatta utbyggnaden av skogsvägnätet ska gagna hela samhället.

Statens naturvårdsverk går i dessa dagar ut med information om kampanjen "Nära till naturen". För att nå de syften, som kampanjen har, är självfallet landets skogsvägnät en omistlig tillgång. Detta är också en del av den nytta som samhället har av skogsbilvägarna.

Vid utbyggnaden av skogsvägnätet är samverkan mellan markägarna helt nödvändig. Det är ofta fråga om kompromisser. För att kunna komma fram till bra väglösningar är bidrag en nödvändig stimulans. Bristande tillgång på bidrag kan därför bli ett hinder för en rationell utbyggnad av skogsvägnätet.

Utbyggnadsbehovet är mycket stort i de norrländska skogarna. Detta har framhållits i olika utredningar, bland annat Vägplan 80 och virkesförsörjningsutredningen (SOU 1981:81).

Enligt skogsstyrelsens anslagsframställning i augusti 1987 ligger sålunda det långsiktiga behovet av samhällsinvesteringar i skogsvägnätet på nivån 100 å 11 miljoner kronor/år i 1986 års penningvärde medan tilldelningen för 1986/87 och 1987/88 är 50 miljoner kronor/år. Skogsstyrelsen framhåller vägnätets betydelse för skogsbrukets intensitet samt att vägbyggnad är ett av de effektivaste medlen att öka avverkningarna.

Länsstyrelsen i Västerbottens län har i ett beslut 1987-10-26 angående skogligt länsprogram för Västerbottens län uttalat att "Ett återställande av det statligastödet till den nivå som gällde 1983/84 är en förutsättning för att målsättningen i Vägplan 80 för byggande av skogsbilvägar skall kunna

uppnås." Under budgetåret 1983/84 fick skogsvårdsstyrelsen i Västerbottens län 14 miljoner kronor ur ordinarie medel och 2,5 miljoner kronor ur beredskapsmedel att fördela på olika företag. För innevarande år har skogsvårdsstyrelsen 8 miljoner kronor, alltså betydligt mindre än hälften, med hänsyn till penningvärdesförsämringen, att fördela.

I Västerbottens län, liksom andra norrlandslän, har det på grund av minskade anslag till skogsbilvägar uppstått långa väntetider, minst fem år, innan bidrag erhålls och vägen kan tas i bruk. Detta leder alltför ofta till att vägar byggs i felaktiga sträckningar, med begränsad nytta och dålig hänsyn till naturvården.

Behovet av utbyggnad i Västerbottens län är 32 mil/år enligt Vägplan 80. Nuvarande bidragsramar räcker till 13 mil, vilket innebär 40 % måluppfyllelse.

Från skogsbruket finns i dag ansökningar om bidrag till ca 60 mil väg vilket innebär ett bidragsbehov på 35—40 miljoner kronor.

Konsekvenserna av otillräckliga anslag till skogsbilvägar är kända. Lägre sysselsättning, mindre råvara till industrin, olönsamma investeringar, dålig samverkan, sämre hänsyn till naturvården är några exempel ur högen.

Det är allmänt känt att stödet till skogsbilvägar är en mycket lönsam investering sett ur samhällets synpunkt.

Hemställen

Med åberopande av det anförda hemställer undertecknade
att anslaget för Bidrag till skogsbilvägar höjs till 70 miljoner kronor för budgetåret 1988/89.

Stockholm den 26 januari 1988

Börje Hörnlund (c)

Karin Israelsson (c)